

Čís. 392.

Rušení míru domovního (§ 83 případ druhý tr. zák.) může býti spácháno s více sebranými lidmi i pachatelem neozbrojeným. Není třeba, by v p á d byl násilný. Stačí, bylo-li na osobě spácháno násilí psychické.

Tím, že předseda připustil před přelíčením vývodní svědky, není pre-judikováno rozhodnutí o připuštění svědků těch při hlavním přelíčení, nanejmé nebyl-li obžalobce o připuštění svědků předsedou uvědoměn.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr I 852/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 83 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody § 281 čís. 9 a) a 4 tr. ř. V tomto směru opírá se stížnost o usnesení nalézacího soudu, jímž zamítnut byl jako nerozhodný návrh obhajoby na výslech šesti svědků vývodních o tom, »že se obžalovaný nechoval výhrůžně ani násilně«, takže rozsudek vynesen byl pak výhradně na podkladě výpovědi svědků, obžalovanému prý krajně nepřátelských, v čemž spatřuje stěžovatel porušení zákona. Stížnost má tu patrně na mysli zásadu § 3 tr. ř., dle něhož mají veškeré orgány, činné v řízení trestním, stejně pečlivě šetřiti okolností, sloužících ku zatížení jako ku obhájení obviněného. Než byť i nebylo lze upříti, že rozsudek následkem zamítnutí návrhu skutečně spočívá převážně na jednostranném svědectví továrníka, proti němuž útok obžalovaného čelil, a osob na něm závislých, přece nelze přehlédnouti, že vývodní svědci, obžalovaným vedení, byli vesměs dle vlastního udání navrhovatelova osoby na násilném vpádu do kancelářských místností súčasněné, tedy při nejménším z účasti na trestném činu podezřelé. Neméně přichází v úvahu, že svědci ti navrženi byli jen na vyvrácení okolnosti, že se stěžovatel choval tak výhrůžně a násilně, jak líčí to svědci průvodní. V tomto případě šlo však o vniknutí a násilné počínání celého davu lidu za společným účelem, vynutiti na továrníku placení příspěvků. Dav i obžalovaný vnikli do kanceláře za tím účelem, by výhrůžným svým vystoupením vynutili na Bedřichu H-ovi domnělé své právo na vyplacení podpory. Osobní vystoupení obžalovaného bylo proto jen součástí společného výhrůžného vystoupení davu a nebylo by tudíž rozhodným, kdyby vývodní svědci, účastníci to výstupu, vyličili snad osobní vystoupení stěžovatelovo poněkud méně příkře, než dosvědčili je svědci průvodní. Okolnost, že předseda na návrh stěžovatelův, podaný ještě před přelíčením, připustil svědky navržené a že obžalovaný si svědky ty, jímž obsílka doručena nebyla, přivedl s sebou ku hlavnímu přelíčení, nemohla pre-judikovati rozhodnutí soudu o návrhu obnoveném při přelíčení, to tím méně, an žalobce o připuštění svědků způsobem v § 222 tr. ř. předepsaným nebyl uvědoměn, a svědci tudíž, ovšem bez újmy předsedova práva dle § 254 tr. ř., jehož předseda však nepoužil, nemohli býti vyslechnuti. Pro nerozhodnost okolnosti, o níž svědci byli

vedení, nelze shledati usnesení o zamítnutí návrhu na výslech svědků protizákonným a způsobilým by bylo vzato za podklad uplatňovaného formálního zmatku.

Po stránce hmotněprávní označuje stížnost výrok, jímž obžalovaný uznán byl vinným zločinem veřejného násilí dle § 83 tr. zák., za zmatečný dle § 281, čís. 9 a) tr. ř., ježto a) nebyla rušena držba Bedřicha H-a vůbec, b) zvláště ale ne násilným vpádem, c) ježto nebylo stěžovatelem na osobě H-ově vykonáno násilí a d) účelem činu nebyl výkon záští. Dle náhledu stížnosti mohlo by se nejvýše jednat o méně trestný zločin vydírání dle § 98 tr. zák., kdyby nebylo šlo o vynucení plnění, na něž měl obžalovaný jako zákonem oprávněný zástupce své manželky právo. Pokud jde o námitky a) a b) netřeba zvláště dovozovati, že rušena byla držba H-ova ku místnostem kancelářským i tím, že obžalovaný vnikl se shromážděným davem proti vůli H-ově zadním vchodem, kterým chodívá jen kancelářský personál, do kanceláře, jejíž druhé dveře, pro pravidelný vstup cizích lidí určené, byly zamčeny. O námitky ty opírá se však zmateční stížnost zřejmě jen nerozeznávajíc správně mezi prvním a druhým případem § 83 tr. zák., o kterýž poslednějši tuto vlastně jde. Že v tomto případě t. zv. rušení míru d o m o v n í h o může spáchán býti zločin netoliko jedním pachatelem vyzbrojeným, nýbrž, jako v případě prvním i pachatelem neozbrojeným, »s více sebranými lidmi« vychází zřejmě na jevo ze stylisace zákona — »aneb jestliže i bez pomocníků...« a zmateční stížnost to též nepopírá. Nesprávně však má stížnost za to, že by i v tomto případě třeba bylo násilného vpádu. Netřeba se tudíž námitkou, že v tomto případě nešlo o »násilný vpád« blíže zabývati, to tím méně, an vniknutí do místnosti kancelářské proti vůli majitele je v rozsudku zcela jasně zjištěno a odůvodněno. K námitce c) stačí poukázati nejen na zjištěné osobní vystupování stěžovatelovo, nýbrž zvláště na jeho spojení s krajně výhrůžným počínáním vniknuvšího davu, jímž Bedřich H. tou měrou byl zastrašen, že ve všem podrobil se nárokům davu, dle jeho náhledu neoprávněným. Že ku skutkové podstatě stačí i takovéto psychické násilí, vyplývá zřejmě z obdobných §§ 81, 98, 174 I. b), 190 tr. zák. Pokud pak jde o námitku ad d) zákon sám v poslední větě označuje výslovně konečný cíl, domnělý nárok prosaditi, za jednu z pohnutek zákonem předpokládaných, ostatně v zákoně jen příkladmo uvedených, a netřeba proto vůbec zkoumati otázku, zda účelem byl výkon záští, čili nic. Ježto však jsou zde všechny známky zločinu dle § 83 tr. z., jímž obžalovaný uznán byl vinným, odpadá vůbec úvaha, není-li tu snad skutkové podstaty i zločinu vydírání, nehledíc k tomu, že zločin ten, jak správně stížnost sama uvádí, nemůže přijíti v úvahu pro zjištění soudu nalézacího, že obžalovaný a jeho soudruzi použili násilí jen, by domnělé právo prosadili.

Čís. 393.

Pojmu »následků« ve smyslu § 411 tr. zák. vyhovuje každé i zcela nepatrné porušení zdraví, pokud se týče tělesné integrity.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr I 73/21.)